
MONS KALLENTOFT

LETNÍ SMRT

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2013

MONS KALLENTOFT LETNÍ SMRT

MONS KALLENTOFT

LETNÍ SMRT

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7294-861-1 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7294-862-8 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7294-863-5 (FORMÁT PDF PRO ČTEČKY)

ISBN 978-80-7294-864-2 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft

Sommardöden

Copyright © Mons Kallentoft, 2008

First published by Natur & Kultur, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Cover design © Niklas Lindblad/mgd.nu

Cover photo © Eva Lindblad/1001bild.se

Translation © Luisa Robovská, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011, 2013
(elektronické vydání)

Román *Letní smrt* je čistě fiktivní.
Jakákoliv podoba se skutečnými osobami
či událostmi je pouze náhodná.

Mé mamince. A také Karolině, Karle a Nickovi.

PROLOG

ÖSTERGÖTLAND, NEDĚLE 25. ČERVENCE

[V poslední místnosti]

Nezabiju tě, ty můj letní andílku.

Jen se postarám o tvé znovuzrození.

Budeš opět nevinná. Špína minulosti se vytratí, čas oklame sám sebe a zavládne dobro.

Anebo tě opravdu zabiju. Už se stalo, to aby se mohla vrátit láska.

Smrt nebyla mým úmyslem, ale bez ní nebylo znovuzrození možné, nečistota byla stále tu, tvrdošíjně se držela hmoty a všechno to potupné ve mně i v tobě se chvělo jako horká černá larva.

Zakuklené zlo. Čas rozedraný na cáry.

Snažila jsem se, zkoušela všemožné způsoby, ale ten pravý jsem nenašla.

Drhla jsem, myla, čistila.

Vy moji letní andílci. Spatřili jste bělostná chapadla, řezavé pavoučí hnáty i králičí drápy.

Sledovala jsem vás a dostihla.

Jsem u cíle.

Sedí na pohovce.

Z rozpáraného břicha se na podlahu plazí syčící černí hadi.

Vidíš ho?

Ted' už nám nemůže ublížit, tak řekni, že se chceš vrátit, že už se ničeho nebojíš. Už nikdy neuslyšíš ta vrzající dubová prkna, výpary alkoholu už nikdy nenaplní vzduch žhavý strachem.

Letos v létě hoří svět.

Stromy jako černé chřadnoucí sochy, pomníky našich neúspěchů, neschopnosti milovat a nepochopení, že já jsem ty a ty jsi já.

Jsme si podobní, oheň a já. Ničíme a dáváme tak prostor novému životu.

Kdosi chytil klubko zmijí, vhodil je do otevřeného barelu, polil benzínem a zapálil.

Ty němé tváře se teď svíjí v plamenech, v pošetilé snaze uniknout bolesti.

Přestaň se plazit, holčičko.

Když jsme před pár hodinami projížděly kolem doutnajícího lesa, ozývaly se autem tvé rány, byla jsi připravená přijít, vrátit se zpět, čistá a prostá cizích hříchů.

Myslela si, že o mně něco ví.

Jak ješitné.

Ale neboj se, ty tam.

Tak to zkrátka je: člověk nemůže žít ve strachu, bez důvěry. Ten, jenž jiného připraví o schopnost důvěřovat, musí být potrestán smrtí.

Důvěra je příbuzná lásky, a tudíž i smrti a bílých pavoučích hnátů. Potřebovaly jsme tě, navzdory tvým činům. I přesto. Byl jsi pánem našeho světa. Pro nás nebylo úniku, ačkoliv jsme si nic jiného nepřály. Někdy jsme k tobě dokonce přicházely samy, co nám také jiného zbývalo. Ty nucené návštěvy temnoty mě pronásledovaly celý život. Teď už vím, že nemám na vybranou, nemám jinou možnost než ubližovat sama sobě.

Tvé znovuzrození mě však zbaví toho prokletí.

Takže už brzy bude po všem.

Zavládne jas a čistota.

Bělost a světlo.

Ucítíš v sobě stejné nic jako kdysi my.

Chvěješ se a svíjíš na podlaze.

Neměj strach.

Vždyť se jen znovuzrodí láska. Nevinnost.

Pak opět pojedeme věčným létem na kolech podél břehu kanálu, bok po boku, tak jako kdysi.

ČÁST 1.

ZNOVUZROZENÁ
LÁSKA

1.

ČTVRTEK 15. ČERVENCE

Co to duní? Hřmí?

Co se dere ven?

To přichází déšť. Bouře. Konečně trocha vody na zemi.

Tomu však Malin Forsová nevěří. Horko tohoto léta nezná slitování, usmyslelo si zničit vše živé, déšť na sebe nechává marně čekat.

Přes šum hovoru několika zbývajících hostů v baru Malin slyší hřmění klimatizace. Zní jako bouře, odfrkuje, protestuje proti dlouhé, vysilující práci, proti přesčasům, které letos v létě neberou konce. Jako by byl přístroj na pokraji zhroucení, praská mu v kostech a křičí: „Tak dost, to stačí. Budete to horko muset nějak vydržet a žár uhasit pivem. Ani po stroji nemůžete chtít nadlidský výkon.“

Je čas jít domů?

Malin sedí sama u barového pultu. Středa se přehoupla ve čtvrtek, hodiny ukazují půl druhé a pár minut. Bar Pull & Bear má otevřeno celé léto, těch pár desítek hostů sedících kolem stolů uniklo před mučivým žářem zahrádek a našlo útočiště v tomto chladném nebeském království.

Na policích vyrovnané řady lahví, za nimi zrcadla.

Tequila. Pravá, zrající v sudu. Mám si objednat dvojitou? Nebo snad trojitou?

Orosený půllitr čerstvě načepovaného piva. Namísto kouře tu čpí pach potu a alkoholu zažraného do dřevěných stolů.

Ze zdí na ni z bezpočtu úhlů hledí vlastní obličej, nekonečný odraz, jenž si mezi sebou vyměňují dvě zrcadla, jedno před ní, druhé za ní, nad zelenou koženou pohovkou.

Tisíce tváří, a přece jedna a tatáž. Lehce opálená pleť, výrazné lícní kosti, blond vlasy na mikádo kratší než obvykle, to kvůli tomu horku.

Malin sešla do baru, když se dodívala na francouzské drama o rozvrácené rodině, ve které nakonec dcera všechny pozabíjela. „Psychologický realismus,“ uvedl film televizní hlasatel a asi měl pravdu, ačkoliv lidské činy bývají ve skutečnosti jen málokdy tak jasné a srozumitelné jako ve filmu.

Byt jí náhle připadal prázdný, spát se jí ještě nechtělo, cítila, jak po stěnách stéká samota téměř jako pot po zádech. Vybledlé tapety obývacího pokoje, v kuchyni hodiny z Ikey, kterým jednoho květnového dne upadla vteřinová ručička, tupé nože, jež by potřebovaly nabrousit, takhle se s nimi člověk ani neřízne do prstu. V knihovně všechny Toviny knížky, poslední úlovky z knihkupectví vyrovnané na třetí polici. Náročná literatura pro každého čtenáře, tím spíš pro čtrnáctiletou dívku.

Muž bez vlastností. Buddenbrookovi. Pán přílivu.

Haló, Tove! Co třeba takhle Marian Keyesová?

Literatura.

Existuje spousta mnohem horších zájmů, kterým by čtrnáctiletá dívka mohla holdovat.

Malin si lokne piva.

Už necítí únavu.

Zato však samotu. Nebo snad něco jiného?

Na policejní stanici zavládl v létě klid, nedostatek práce, jež by ji dostatečně unavila či pohltila. Celý den si přála, aby se už konečně něco stalo.

Neděje se však nic.

Nikde žádná mrtvola. Žádný pohřešovaný. Dokonce ani letní znásilnění ne. Vůbec nic, co by stálo za pozornost, kromě horka a lesních požárů řádících kolem obce Tjällmo a vzdorujících všem pokusům o uhašení. Oheň den co den polyká hektar za hektarem lesního porostu.

Malin myslí na hasiče, s jakým nasazením dělají svou práci. A na všechny ty dobrovolníky. Na místě je sice i pár policejních

aut, která řídí dopravu, ale to není práce pro ni a jejího kolegu Zekeho Martinssona. Když vítr zavane směrem od lesa, je cítit zápach kouře. Město Linköping obklopuje dnem i nocí pekelný žár a sužuje ho horký jižní vítr, jenž se nad touto částí Švédska usadil společně s tlakovou výší.

Nejteplejší léto, jaké lidé pamatují.

Malin polkne další doušek piva. Hořkost a chlad zmírňují žár v těle.

Město venku za okny je celé upocené, zažloutlé jako stará fotografie, tu a tam s bledě zelenými a šedými odstíny. Vylidněné město, v němž zůstali jen ti, kteří nemají dovolenou, peníze či jiné útočiště. Většina studentů z místní univerzity odjela na léto k rodičům. Ulice jsou liduprázdné, Linköping jako město duchů. Obchody zůstávají otevřené jen proto, že už mají na léto nasmlouvané brigádníky. Jen jedno místo si na pokles tržeb rozhodně nemůže stěžovat: před stánkem s domácí zmrzlinou U Bosseho v ulici Hospitalsgatan stojí fronta, jak je den dlouhý. Kde se tam všichni ti lidé berou, když na ulicích jinak není ani živáčka?

Horko je takové, že znemožňuje pohyb.

Osmatřicet, devětatřicet, čtyřicet stupňů. Předevčírem byl na meteorologické stanici v Malmslättu naměřen místní rekord: čtyřicet tři celých dva stupně.

Rekordní teplota!

Starý rekord pokořen.

Takové léto tu ještě nebylo.

Bodrý tón titulků deníku *Östgöta Correspondenten* sršících energií, se kterým horkem zasažené město neudrží krok.

Protestující svaly, tekoucí pot, kalné myšlenky, lidé hledající stín, chládek, město jako v dřímotách, stejně jako jeho obyvatelé. Ve vzduchu prašný zápach kouře, ne z lesních požárů, nýbrž z trávy, již pomalu spaluje slunce, aniž by hořela.

Od letního slunovratu ani kapka deště. Zemědělci mluví o katastrofě a *Corren* dnes otiskl rozhovor hvězdného reportéra Daniela Högfelda s profesorem z Univerzitní nemocnice, podle nějž by

člověk vykonávající těžkou manuální práci měl v takovém horku vypít minimálně patnáct až dvacet litrů tekutin za den.

Těžká manuální práce?

Existuje vůbec ještě v Linköpingu něco takového?

Město vysokoškoláků. Inženýrů, počítačových génů, lékařů. Alespoň Malin to tak občas připadá. Ale ti jsou teď pryč.

Po třetím pivu se Malin uvolní, přestože by teď spíš potřebovala přísun energie.

Hosté se jeden po druhém vytrácejí. Malin cítí rozpínající se samotu.

Vzpomene si na Tove, která před osmi dny stála v předsíni s kufrem plným oblečení a knížek, mezi nimi i pár nových, které si právě nakoupila. Za ní na chodbě Janne, dole na ulici jeho kamarád Pecka ve svém volvu, připraven odvézt je na letiště Skavsta.

Malin lhala, když se jí Janne pár dní před odjezdem zeptal, jestli by je nemohla odvézt. Vymluvila se, že musí být v práci. Chtěla si od Janneho zachovat odstup, dát mu najevo svou nelibost, že Tove bere až na Bali, na druhou stranu zeměkoule.

Bali.

Janne vyhrál zájezd v loterii pro zaměstnance města. Hlavní cena pro hrdinu hasičského sboru.

Pro Tove a Janneho sen o létě. Jen otec s dcerou. Jejich první opravdová společná dovolená, Tovina první cesta mimo Evropu.

Malin se bála, že Tove třeba nebude chtít jet, že tu nebude chtít nechat Markuse, svého kluka. Také se obávala, aby Markusovi rodiče, Biggan a Hasse, neměli jiné plány, které by se týkaly i Tove.

Ale Tove měla radost.

„Markus to beze mě zvládne.“

„Ale jak to bez tebe vydržím já?“

„Ty, mami? Vždyť to bude super, budeš moct naplno pracovat bez výčitek svědomí, že se mi málo věnuješ.“

Malin jí chtěla odporovat. Ale všechna slova, jež jí přišla na jazyk, jí připadala chabá, ba co hůř, lživá. Kolikrát si Tove musela sama vařit večeři a jít si lehnout, protože nějaká policejní záležitost vyžadovala Malininu plnou pozornost?

Loučení v předsíni. Těla v objetí.

Pak Janneho pevná ruka na držadle kufru.

„Dávejte na sebe pozor.“

„Ty taky, mami.“

„To víš, že budu.“

„Ahoj.“

Trojhlasné slovo.

Pochyby.

A pak ta samá písnička. Janne řekl něco hloupého, co se Malin dotklo. Když se za nimi zavřely dveře, opět se jí vrátily pocity z rozvodu před dvanácti lety: němota, zloba, pocit, že slova nestačí, že všechno vyřčené je špatně.

Nemohli být spolu. Ani bez sebe. Ta jediná zatracená láska. Nemožná láska.

Malin si nechtěla připustit, jak moc se jí ta jejich dovolená dotkla. Připadala si jako malá holka opuštěná těmi, jež by ji měli milovat nejvíc ze všech.

„Vyzvednu vás na letišti, až se vrátíte. A zavoláme si,“ řekla šedivým zamčeným dveřím.

Zůstala stát v předsíni. Byli pryč pět vteřin a ona už teď cítila nekonečný stesk. Myšlenka na tu obrovskou vzdálenost byla tak nesnesitelná, že se sebrala a zamířila do baru dole v domě.

Opila jsem se, stejně jako se opím teď, pomyslí si Malin.

Také dvojitou tequilou.

A stejně jako před týdnem vytáhla z kapsy telefon.

Jasný hlas Daniela Högfelda.

„Ty sedíš v Pullu?“

„Tak přijdeš, nebo ne?“

„Klid, Forsová, za chvíli jsem tam.“

Těla tisknoucí se k sobě, hladká, potem kluzká hrud' Daniela Högfelda pod jejíma rukama, pod konečky prstů. Značkují si tě, napadne Malin. Značkují si tě otisky svých prstů. Proč zavíráš oči? Dívej se na mě, dívej se na mě. Plníš mě a já tě drásám, tak otevři oči, ty zelené oči chladné jako Atlantik.

Jejich rozhovor v baru před pouhými deseti minutami.

„Máš žízeň?“

„Ne. A ty?“

„Ne.“

„Tak na co čekáme?“

Svlékli se už v předsíni. V kuchyňském okně obrys kostelní věže jako černý zkamenělý přízrak.

Zvuky.

Kostelní zvon oznamoval druhou hodinu, když mu Malin pomáhala svléknout bílé seprané tričko. Drsná čistota bavlny, jeho horká kůže na jejích prsou, slova: „Pomalů, Malin, pomalů.“ Celé její tělo však mělo naspěch toužebnou bolestí a Malin zašeptala: „Danieli, nikdy jsem to nepotřebovala tak rychle jako teď,“ a pomyslela si: snad si nemyslíš, že to chci pomalů? Na to mám sebe a jiné. Ty, Danieli, jsi pro mě jen tělo a nezkoušej na mě ty svoje triky, na to ti neskočím. Dostrkal ji do kuchyně. Tikot zmrzačených hodin z Ikey, za nimi šedočerný kostel, větve stromu paralyzované horkem.

„To je ono,“ zašeptal a ona jen mlčky roztáhla nohy a pustila ho dovnitř, byl tvrdý a hrubý a horký a Malin se položila zády na stůl, rozmáchla se rukama a shodila na podlahu poloprázdný hrnek kávy z rána, jenž se roztříštil na kusy.

Odstrčila ho.

Beze slova vykročila do ložnice.

On za ní.

Stála u okna a vyhlížela na dvůr, na ulici za ním, na nejistá světla v oknech domu.

„Lehni si,“ poručila.

Daniel poslechl.

Jeho nahé tělo na posteli, úd směřující šikmo vzhůru k pupku. Na zdi vedle okna bezpečnostní skříň se služební zbraní. Daniel zavřel oči, vztáhl ruce k borovému čelu postele a ona chvíli vyčkávala, nechala tu mučivou touhu přejít až v bolest, než vykročila k němu, než ho opět pustila dovnitř.

Zase se mi zdá o plazících se hadech. Dívka v Tovině věku kráčí mezi zelenočernými stromy, v nočním parku nebo lese u vzdáleného temného jezera či snad u třpytivě modré vody páchnoucí chlórrem. Tuším, že se vznáší nad zažloutlou trávou, a daleko, v dáli vidím syčící kapky ze zavlažovače dopadat na čerstvě ostříhaný živý plot ze šeráků.

Zdá se mi to, Tove.

Zdá se mi to a já dostanu strach, ztuhnu, kdosi, cosi se plíží ze svého úkrytu ve tmě, pospíchá k ní, povalí ji na zem a kořeny okolních stromů se jí sevrou kolem těla, pronikají hluboko do ní jako živí horoucí hadi, jejich plazící se těla plná hladových odvěkých proudů lávy.

Křičí.

Její křik je však neslyšný.

Hadi ji pronásledují na otevřené pole, kdysi úrodné, nyní však skučící bolestí ze spálené popraskané kůže. Rozdrásaná země, v hlubokých trhlinách bublající páchnoucí horká tma plná síry, jež horoucím hlasem šeptá: Očarujeme tě, holčičko, jen pojď, očarujeme tě.

Křičím.

Můj křik však není slyšet.

Byl to přece jen sen, anebo ne? Řekni, že to byl jen sen, Tove. Natáhnu ruku vedle sebe, postel je však prázdná.

Janne, nejsi tu, tvé vřelé teplo.

Chci, abyste už byli doma.

Ty jsi mě taky opustil, Danieli. Vzal sis své chladné teplo a nechal mě tu samotnou se snem, se sebou samou, v téhle ponuré ložnici.

Myslím, že to byl zlý sen, ale co když byl dobrý?

2.

Tove a Janne snídající vajíčka se slaninou na prostorném balkónu s výhledem na pláž Kuta. Dokonce i vzpomínky na teroristické útoky jsou ty tam.

Jsou opálení a odpočatí, šťastné úsměvy odhalují zářivě bílé zuby. Janne si byl už po ránu zaplavat v hotelovém vyhříváném bazénu. Když vylezl z vody, krásná Indonézanka mu svalnatou postavu zahalila čistým, nažehleným ručníkem.

Tove září jako sluníčko.

Usměje se ještě víc a zeptá se:

„Otče, co budeme dnes dělat? Jíst rýži s medem a ořechy v buddhistickém chrámu z bělostného mramoru jako na těch obrázcích z katalogu?“

Malin si narovná sluneční brýle značky Ray Ban a představa Janneho a Tove zmizí. Cestou kolem stánku s rychlým asijským občerstvením v ulici S:t Larsgatan před náměstím Trädgårdstorget pevněji sevře řidítka a napadne ji, že když necháme myšlenkám volný průběh, mohou nás zavést kamkoliv, vykouzlit libovolné výjevy s libovolnými lidmi, udělat karikatury i z těch, které známe nejlépe a milujeme ze všech nejvíc.

Pud sebezáchovy. Nechme vědomí, ať stesk, starost a závist promění v parodii.

Ještě není ani čtvrt na osm a Janne s Tove jsou s největší pravděpodobností zrovna na pláži.

A Janne stejně nemá med rád.

Malin se opře do pedálů, ucítí sotva znatelný pach kouře, město za skly brýlí vypadá poněkud zažloutlé.

Tělo se pomalu probouzí.

I když jen nechotně. Dnes je snad ještě větší horko než včera.

Malin se raději ani nepodívala na teploměr na kuchyňském okně. Asphalt pod koly je olejovitý, zdá se, jako by země každou chvíli měla puknout a vyvrhnout ze svého nitra stovky žhavých červů.

Léto na kole.

V Linköpingu je to všude blízko. V létě tu jezdí na kole každý, kdo může, pokud mu v tom nebrání horko. Malin sice dává přednost autu, ale ty věčné řeči o životním prostředí v novinách a v televizi ji přece jen trochu ovlivnily. Myslete na budoucí generaci. Také má právo na živou planetu.

Takhle brzy je Malin venku sama. Ve výloze obchodního domu H&M na rohu náměstí plakáty lákající kolemjdoucí na slevy, ohnivě rudá písmena nad portrétem známé modelky, na jejíž jméno si Malin ne a ne vzpomenout.

SLEVA.

Letos jsou slevy na teplo. Toho je přebytek.

Před McDonalidem na rohu ulice Drottninggatan Malin zastaví na červenou, uhladí si béžovou sukni, rukou přejeđe po bílé bavlněné košili.

Letní oblečení. Ženštější. V tomhle horku je sukně prostě příjemnější než kalhoty.

Pod tenkým bavlněným sakem ukrytá pistole.

Malin si vzpomene, jak byli naposledy se Zekem na střelnici, se zápalem stříleli kulku za kulkou do středu papírového terče.

McDonald's leží v přízemí domu z padesátých let s šedivou fasádou a bílým zábradlím balkónů. Na druhé straně ulice hnědý dům z počátku dvacátého století. Tady má ordinaci psychoanalytička Viveka Crafoordová.

Vidí lidem do mozků.

Mě měla každopádně hned přečtenou.

Malin si vzpomíná, co jí Viveka řekla, když ji jednou navštívila v souvislosti s vyšetřováním vraždy:

„A co vy? Co vás trápí?“ A pak: „Zavolejte mi, kdybyste si potřebovala promluvit.“

Promluvit.

Na tomhle světě je příliš mnoho slov a málo mlčení. Kvůli osobním problémům sice Vivece Crafoordové nikdy nezavolala, zato ji párkrát kontaktovala v souvislosti s případem, když potřebovala znát názor psychologa. A jednou, když se náhodou potkaly ve městě, spolu dokonce zašly na kávu.

Malin se otočí.

Dívá se na náměstí Trädgårdstorget, na designové autobusové zastávky, trsy trávy prorůstající kamennou mozaikou, na červenou fasádu domu se zahradnictvím a cukrárnou Schelins v přízemí.

Příjemné náměstí v příjemném městě.

Za nablýskanou fasádou se skrývá lidská nejistota. V tomto městě, kde se střetává staré s novým, kde na sebe stále narážejí chudí a bohatí, vzdělaní a nevzdělaní, kde se předsudky větrají skoro jako peřiny, je možné cokoliv. Minulý týden, když Malin jela taxíkem, taxikář, muž středního věku, nadával na přistěhovalce:

„Zatracený černý huby. Jenom se flákaj. Zatopit s nima ve fabrice, aspoň by byli k něčemu dobrý.“

Malin měla sto chutí vystoupit, vytáhnout policejní průkaz a říct: tohle ti jen tak neprojde, ty hajzle, došlápnu si na tebe za podněcování k rasové nenávisti, ale mlčela.

Přes náměstí přechází muž v zelených montérkách. Má dlouhou tyč s úchytem, aby se při sběru papírků a nedopalků nemusel shýbat. O lahve a plechovky se už postaral Gunnar Lahvác nebo jiná známá firma.

Ulice S:t Larsgatan vede jako rovná přímka z centra, Malin z ní odbočí tam, kde začíná nejhezčí čtvrt' města, Ramshäll.

Tady bydlí Hasse a Biggan, Markusovi rodiče. Blízko nemocnice, oba jsou doktoři.

Rozsvítí se zelená a Malin se znovu opře do pedálů.

Pivo a tequila ze včerejška v těle nezanechaly žádné stopy. Ani Daniel Högfeldt. Vytratil se, když spala, a jak ho zná, touhle dobou už sedí v redakci a nadává na okurkovou sezónu; vroucně si přeje, aby se už konečně něco stalo.

Malin mine střední zdravotnickou školu ukrytou za zelení javorů, o sto metrů dál vpravo, kde začíná ulice Linnégatan, tuší botanickou zahradu. Za školou zástavba prořídne, ustoupí parkovišti. Za nečinnými auty se tyčí hotel Ekoxen, obecně považovaný za nejlepší ve městě. Malin však zahne na druhou stranu, směrem ke vchodu na koupaliště Tinnerbäcksbadet. Tinnis, jak místní koupališti říkají, otevírá v sedm hodin a na parkovišti před vchodem stojí jen dvě auta. Starší červené volvo kombi a anonymní bílá doávka, snad ford.

Malin seskočí z kola, zaparkuje ho do stojanu před pokladnou a sundá z nosiče tašku.

Budka u turniketů je prázdná.

Na špinavém skle nápis: „Koupaliště otevírá v sedm hodin. Do osmi hodin vstup zdarma.“

Malin projde turniketem. Tribunou fotbalového stadionu Folkungavallen pronikají paprsky slunce, opřou se jí do obličeje a během pár vteřin je relativní ranní chládek ten tam, místo něj je tu nepříjemné horko.

Malin se naskytne pohled na pětadvacet metrů dlouhý venkovní bazén, opuštěný krytý bazén a přírodní koupaliště obklopené travnatými svažitými břehy. Všude samá voda. Malin už se jí nemůže dočkat.

V šatně je cítit plíseň a saponát.

Na nohy si navlékne červené jednoduché plavky, pomyslí si, že má pevná stehna, cvičení drží přibývajících léta pod kontrolou. Není moc žen jejího věku, které by byly v lepší formě. Na svých čtyřiatřicet vypadá pořád dobře. Vstane a přetáhne si plavky přes prsa. Pod dotykem umělé látky jí ztuhnou bradavky.

Oklepe se. Z tašky vyndá plavecké brýle. V posilovně na stanici je moc velké horko. Dnes si radši zaplave.

Vezme si peněženku, pistoli a mobil a vyjde z šatny směrem k venkovnímu bazénu. Mine sprchy. Ačkoli ví, že je to proti předpisům, sprchovat se jí nechce. První voda, která jí ulpí na kůži, bude voda bazénu.

Dovolenou má až v polovině srpna.

Její kolegové si zaslouženou dovolenou vybrali už teď, v červenci. Alespoň většina z nich, kromě Zekeho a šéfa vyšetřovacího týmu, komisaře Svena Sjömana.

Johan Jakobsson je se ženou a dětmi na chatě u jejích rodičů poblíž Nässjö. Johan vypadal utrápeně, když Malin v kuchyňce na policejní stanici vyprávěl o plánech na léto.

„Tchán s tchyní přistavěli dvě chatky pro hosty, jednu pro nás a druhou pro Petru, Jessičinu sestru. I s kuchyní a koupelnou, no prostě se vším. To všechno jen proto, abychom nemohli říct, že se nám tam nechce.“

„Johane, vždyť je ti pětatřicet. Můžeš si dělat, co chceš.“

„No jo, ale když Jessica to tam miluje. Chce, aby odtamtud děti měly vzpomínky.“

„Hádají se?“

„Hádají? To je slabé slovo. Tchyně je tak pasivně agresivní člověk, že si to ani nedovedeš představit. Hotová mučednice.“

Johan si usrkl horké kávy, až si spálil jazyk a musel tu hnusnou tekutinu vyplivnout.

„Do prdele, to je horký.“

Stejně jako léto.

Malin vykročí na betonovou cestičku vedoucí k tribuně a pokračuje dolů po schůdkách k bazénu. Cítí, jak se jí plavky zařezávají mezi půlky.

Börje Svärd.

Ženu Annu trpící roztroušenou sklerózou převezl do Univerzitní nemocnice. Vila, kterou zařídila s tak sebevědomým vkusem, bude tři týdny prázdná a Anna odkázaná na pomoc cizích lidí v nemocničním pokoji. Ale závislost na ostatních pro ni není nic nového, ochrnutá je už řadu let.

Börje na své vysněné lovecké cestě v Tanzanii. Malin ví, že na tuhle dovolenou šetřil několik let.

Psy nechal v psím hotelu u Jägarvallenu. Když Börje vezl Malin jednoho pátečního večera na konci června domů, mluvil o nich.

„Malin,“ řekl a navoskované kníry se mu zachvěly. „Já ti mám kvůli těm psům takové výčitky svědomí.“

„Börje, vždyť se jim nic nestane. Ten psí hotel v Jägarvallenu má dobrou pověst.“

„Ale stejně. Zvířata přece člověk nemůže jen tak někde odložit. Vždyť jsou to členové rodiny.“

Pár týdnů před odjezdem jako by se Börjeho tělo scvrklo pocitem viny, předčasným pokáním.

„Anna to taky zvládne, Börje,“ řekla Malin, když zastavili před vchodem do jejího domu v ulici Ågatan. „V nemocnici se o ni postarají.“

„Vždyť ani nerozumí, co jim říká.“

Už už měla na jazyku slova „neboj se,“ ale nechala je nevyřčená. Místo toho mlčky položila Börjemu ruku na rameno. V pondělí ráno při obvyklé ranní poradě Sven Börjemu řekl:

„Jen jeď, Börje. Prospěje ti to.“

Börje, jenž by se jindy kvůli takové poznámce dokázal rozčlít, se teď opřel o opěradlo židle a rozhodil rukama.

„To je na mně tak vidět, že se mi tam nechce?“

„Naopak,“ odvětil Sven. „Je vidět, že bys tam měl jet. Takže koukej odjet a zastřel tam antilopu. To je rozkaz.“

Malin došla ke kratší straně bazénu a nosní dírky jí naplnila vůně chlóru. Startovací stupínky se jako zašedlé kostky cukru tyčí nad černými oprýskanými pruhy na dně bazénu. Za bazénem jilmy se zažloutlými listy. Malin je pořád ještě na koupališti sama. Že by se nikomu z těch, kdo zůstali ve městě, nechtělo tak brzy vstávat?

Karim Akbar.

Policejní šéf.

Ve své volbě dovolené zdaleka ne tak kontroverzní jako ve své profesi. Se ženou a osmiletým synem si pronajali chatu u Västerviku. Tři týdny dovolené. Ale Malin ví, že to vlastně žádná dovolená nebude. Karim jí prozradil, že zatímco bude žena se synem podnikat výlety a koupat se, on bude psát knihu o integraci přistěhovalců založené na vlastních poznatcích a zkušenostech.

Malin už předem ví, o čem jeho kniha bude: O malém kurdském chlapci vyrůstajícím ve stísněném bytě na předměstí Nacka

v Sundsvallu. O otci, který ze zoufalství, že ho společnost nepřijala, spáchal sebevraždu. O synovi, jenž pomstil otce, když vystudoval práva a stal se nejmladším policejním šéfem v zemi a zároveň jediným cizincem na takovém postu. O člancích v novinách a debatních pořadech v televizi.

Malin se postaví na startovací stupínek. Nejraději plave uprostřed, u okraje bazénu ji ruší šplouchání. Shýbne se, opatrně položí froté ručník a mobil na beton, pistoli zabalí do ručníku a nasadí si plavecké brýle, připravena ke skoku.

Degerstad se má vrátit ze školení ve Stockholmu začátkem září. Andersson je pořád ještě na nemocenské.

Malin propne nártu, cítí, jak se tělo připravuje rozetnout hlavu, podvědomí bleskově kontroluje každický sval, orgán, buňku a kapku krve v těle.

Napjaté svaly. Skočí do vody.

Neslyší zvonění telefonu zvěstující, že se město Linköping právě probudilo z horké letní dřímoty.

Jednu paži vpřed, druhou vzad. Nádech na každé páté tempo, osmdesát pětadvacetimetrových bazénů, takový je plán.

Na konci bazénu udělá kotoulovou obrátku, cítí, jak ji tělo poslouchá, hodiny strávené v posilovně přinášejí ovoce, je příjemné cítit, že má člověk kontrolu nad svým tělem, a ne naopak.

I když je to samozřejmě jen iluze.

Protože co by byl člověk bez těla?

Rozráží vodu jako střela, červené plavky jako krvavý pruh. Okolní budovy a stromy existují pouze v tušení, jež vdechuje.

Blíží se k okraji bazénu, první kilometr má za sebou a sbírá síly na další obrátku, když vtom uslyší hlas, naléhavý a zároveň klidný basový tón.

„Promiňte, slečno, haló...“

Malin by nejraději pokračovala v plavání, nechce se jí zastavovat, nemá náladu se s nikým bavit, odpovídat na otázky, chce jen používat tělo, uniknout všem myšlenkám, všem, čemu vlastně?

„Váš telefon...“

Co kdyby to byla Tove? Janne?

Místo obrátky zpomalí, rukama uchopí železnou konstrukci stupínku.

Mezi rychlými nádechy vzdálený, nejasný hlas, černá tvář v protisvětle.

„Nezlobte se, ale zvonil vám mobil, když jsem šla kolem.“

„Děkuju,“ řekne Malin a snaží se popadnout dech.

„Není zač,“ odvětí hlas a velká černá postava zmizí, jako by se vypařila. Malin se vzepře rukama a vyleze na okraj bazénu, posadí se s nohama stále ve vodě. Natáhne se po telefonu u ručníku.

Vodotěsný model pro řemeslníky.

Na displeji Zekeho číslo.

V hlasové schránce jedna nová zpráva.

Nechce se jí zprávu přehrávat.

Zeke zvedne telefon po třech zazvoněních.

„Malin, jsi to ty?“

„Kdo by to asi byl?“

„Jeď do botanické zahrady,“ řekne Zeke. „Jak nejrychleji můžeš. Jsi blízko, ne?“

„Co se stalo?“

„To přesně nevím. Dostali jsme hlášení. Ale sejďeme se co nejdřív u hřiště v ulici Djurgårdsgatan.“

S jeho slovy jí z těla vyprchá příjemný chlad. Slunce a horko, tón Zekeho hlasu.

Otevírají se pukliny v zemi, pomyslí si Malin. Nastal čas žhavých červů.

3.

Malin spěchá do šatny, ručník kolem krku, mokré stopy chodidel na betonových schodech se vypaří, ještě než dojde k budově šaten.

Rychle si svlékne plavky, ani ji nenapadne se sprchovat a smýt ze sebe chlór bazénu, na česání také není čas, jen si rychle do podpaží nanese deodorant, oblékne si sukni, bílou košili, navlékne pouzdro s pistolí, vezme si sako a bílé sportovní sandály.

Turniket.

Kolo.

Dech.

Teď.

Něco se stalo.

Co na mě čeká v botanické zahradě?

Něco se přihodilo, to je jisté. Zekeho slova. Než zavěsila, v rychlosti jí řekl o telefonátu, který před čtvrthodinou přijali na recepci policejní stanice a přepojili na jeho linku. Hlas na druhé straně sluchátka podivně bezpohlavní, zastřený, rozčilený: „V botanické zahradě je nahá žena, sedí v altánu u dětského hřiště. Vypadá, že se jí stalo něco hrozného.“

Nahá žena.

V největším parku ve městě.

Volající se nezmínil o jejím věku, ani o tom, zda je živá, nebo mrtvá, vlastně jim neřekl vůbec nic.

Teď už by měla být na místě hlídka.

Že by planý poplach?